

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1952/2024
07.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Стошић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Комуналац“, Бујановац, чији је пуномоћник Радомир Ристић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3133/2023 од 28.02.2024. године, у седници одржаној 07.11.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3133/2023 од 28.02.2024. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3133/2023 од 28.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П1 70/23 од 05.07.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и тужени обавезан да му на име разлике између исплаћене и зараде која би требало да буде исплаћена до висине минималне зараде за период од 01.09.2018. године до 01.12.2019. године исплати укупно 107.222,98 динара, у појединачним месечним износима и са законском затезном каматом, чија су висина и датум доспелости ближе наведени у овом ставу изреке. Ставовима другим и трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му за период од септембра 2018. године до јула 2020. године исплати и то: на име накнаде трошкова за исхрану у току рада укупно 64.345,50 динара и на име регреса за коришћење годишњег одмора укупно 49.591,80 динара, све у појединачним месечним износима и са законском затезном каматом чија су висина и датуми доспелости ближе наведени у овим ставовима изреке. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му на име солидарне помоћи за период од 01.09.2018. године до 01.08.2020. године исплати укупно 80.116,70 динара, у појединачним месечним износима и са законском затезном каматом, чија су висина и датум доспелости ближе наведени у овом ставу изреке. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени

обавезе да му уплати доприносе код надлежног Фонда ПИО на име разлике између исплаћене зараде и зараде која би требало бити исплаћена до висине минималне зараде за период од 01.09.2018. године до 01.12.2019. године. Ставом шестим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 164.402,00 динара, са законском затезном каматом на 132.750,00 динара од дана извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3133/2023 од 28.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставовима другом, трећем, четвртом и петом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да му на име разлике између исплаћене и зараде која би требало да буде исплаћена до висине минималне зараде за период од септембра 2018. године до октобра 2019. године исплати укупно 107.222,98 динара, у појединачним месечним износима и са законском затезном каматом, чија су висина и датум доспелости ближе наведени у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу шестом изреке (очигледном грешком у писању наведено „петом изреке“), тако што је одбијен захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му накнади трошкове парничног поступка од 164.402,00 динара са законском затезном каматом на 132.750,00 динара од дана извршности до исплате. Ставом четвртим изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка од 121.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), Врховни суд је закључио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Правноснажном пресудом одлучено је о потраживању тужиоца за исплату разлике између исплаћене и зараде која би требало да буде исплаћена до висине минималне зараде са доприносима за обавезно социјално осигурање, разлике између исплаћених накнада трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора (припадајућих по Посебном колективном уговору за јавна предузећа у комуналној делатности од 18.03.2015. године), као и на име накнаде за солидарну помоћ. О праву тужиоца за исплату накнада трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора судови су одлучили уз примену материјалног права, које је у складу са судском праксом израженом кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним ставом у погледу примене Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава („Службени гласник РС“ бр. 116/14).

Такође, о основаности захтева за накнаду за солидарну помоћ, одлучено је уз примену материјалног права које не одступа од правног схватања израженог у одлукама Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима са чињеничним стањем

као у овој правној ствари, а тиче се примене члана 120. тачка 1. Закона о раду („Сл. гласник РС“ бр. 24/05 ... и 113/17), члана 67. ставови 6. и 7. Посебног колективног уговора за јавна предузећа у комуналној делатности на територији Републике Србије („Сл. гласник РС“ бр. 27/15, 36/17 и 5/18) и члана 47. Правилника о раду туженог од 13.12.2018. године. У побијаној другостепеној одлуци изражен је правни став да право запосленог на солидарну помоћ представља могућност и то само ако је предвиђена општим актом послодавца или уговором о раду, односно да то није законска обавеза послодавца, те да је послодавац најпре дужан да планира исплату наведене солидарне помоћи, да у ту сврху обезбеди средства, а тек након тога да изврши исплату, али под условом да за то има обезбеђена финансијска средства, што је у складу са праксом Врховног суда по овом питању, због чега нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној. Посебном ревизијом не може се побијати правноснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање) због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба за уједначавањем судске праксе или новог тумачења права, а ревидент не прилаже различите судске одлуке у којима је другачије одлучено у истој или сличној чињенично-правној ситуацији. Указивање у ревизији на другачије одлуке нижестепеног суда, не указује нужно и на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер правилна примена права у споровима за исплату као у овој правној ствари, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Из наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев у овој врсти спорова односи на потраживање у новцу, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 13.09.2021. године, а поднеском од 08.06.2022. године тужба је преиначена повећањем захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 194.050,00 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Из изнетих разлога, на основу члана 413. ЗПП Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић